

N:o 90.

Af Herr B. Olofsson: Om upphäfvande af 2 § i Kongl. Förordningen den 21 December 1857 om egors fredande mot skada af annans hemdjur samt om stängselskyldighet.

Frågan om ändringar uti Kongl. Förordningen om egors fredande emot skada af annans hemdjur samt stängselskyldigheten den 21 December 1857 har flere gånger varit föremål för Riksdagens behandling, utan att vinna dess bifall. Det torde derföre synas ändamålslost att återkomma till samma ärende. Men den vigt, som onekligen härvid bör fästas, hvad beträffar stängselskyldigheten, i synnerhet för en del orter, der tillgång till materiel helt och hållet saknas, företer ett så trängande behof af ändring derhän, att stängselvitsordet kan upphöra och grundsatsen, som är uttalad i förordningens 1 §, komma att, utan undantag, tillämpas, har manat mig att härom göra framställning.

Att för uppsättande och underhåll af så oändliga sträckor stängsel som nu är fallet, och hvartill, till stor del, om icke allra största delen, måste användas skogsalster, som årligen medtager en betydande del af den till andra, mer outhärliga behof, för en del orter snart oåtkomliga skogen, utan att vidare än några få månader af året draga nytta deraf, öfverensstämmer ingalunda med den allmänna opinionen, att man bör väl hushålla med skogarne, utan snarare anses som skogssköfling.

Uti förordningens 19 § tillåtas angränsande jordegare att förena sig om, att stängsel emellan deras egor eller någon del deraf ej upprättas skall. Detta är godt och väl, men erfarenheten har lärt, att medgifvandet icke till någon betydande del uppfyller den dermed åsyftade verkan, hägnadernas minskning och slutliga borttagande; ty det finnes personer, som af vana och fördom, om än med stor förlust, icke kunna förmås ingå en sådan förening, äfven om fördelarne blefve aldrig så ansefliga.

Gerna må medgifvas, att stor svårighet möter för åstadkommande af en sådan stängsellag, som för Sveriges vidsträckta och af omvexlande skog och slätt-

mark bestående land, hvilken kan vara lika ändamålsenlig för alla orter. Att stifta en lag med olika stadgande för olika delar af landet låter sig väl icke heller göra. Men jag föreställer mig dock, att ingen fara för missbruk skulle uppstå, om stängselskyldigheten finge betraktas såsom hörande till de hushållningsangelägenheter, hvaruti menigheter enligt kommunallagarne nu ega utöfva beslutanderätt, hvilken ock borde utsträckas derhän, att denna jemväl finge utöfvas inför häradsrätt; mycken besparing af skog skulle härigenom åstadkommas, andra fördelar oberäknade, enär då hvarje ort kunde få begagna sig af stängsel, i den mån skogstillgångarne medgifva.

Med anledning af hvad jag sålunda haft äran anföra, vågar jag vördsamt hemställa och föreslå,

att Riksdagen måtte uti underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för nästa Riksdag framlägga förslag till sådana förändrade stadganden angående stängselskyldigheten, att, med upphäfvande af 2 § i förberörde Kongl. förordning, den sidan, som stänga vill, icke må tillerkännas vitsord, men att öfverenskommelse om uppförande och underhåll af hägnad i egoskilnad må af dem, hvars egor hvarandra möta, kunna ingås.

Skulle Riksdagen icke finna en sådan ändring för hela riket lämplig, så får jag alternativt föreslå,

att Riksdagen beslutar utfärdande af en författning, som tillerkänner mindre områden, såsom landsting för dess område, härad inför häradsrätt genom utsedde sockenombud och kommun å kommunalstämma, rättighet att, efter de flestas uttalade åsigt, besluta, huruvida det i merbemälda Kongl. förordnings § 2 stadgade stängselvitsordet derinom må ega rum eller icke.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

Bengt Olofsson.